

Η ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ

ΕΝΑΣ ΟΔΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ
Προς την
ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

Για την Ρωμοσύνη έγραψαν
ο Γεώργιος Παύλος και
ο Γεώργιος Δασκαλούλης

Νοέμβριος 2024
Η ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ

«Η Ρωμανία κι αν επέρασεν, ανθεί και φέρει κι άλλο».

Δημοτικό

«Για τα μάτια του κόσμου Έλληνες και Γραικοί. Για εμάς αληθινά Ρωμηοί».

Κωστής Παλαμάς

«Ότι αρχή και τέλος, παλαιόθεν και ως τώρα, όλα τα θεριά πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε. Τρώνε από μας και μένει και μαγιά».

Στρατηγός Μακρυγιάννης

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Η Ρωμηοσύνη είναι όντως Ελληνική και όντως Χριστιανική. Οικουμενική και παγκόσμια. Η Ρωμηοσύνη είναι το περιέχον και όχι το περιεχόμενο του Ελληνισμού. Είναι ο ολοκληρωμένος Ελληνισμός που έρχεται εκ του μέλλοντος διότι ταυτίστηκε με τον Χριστό και την Εκκλησία του. Είναι Έρωτας του Αγαθού, του Καλού, του Δικαίου και του Ωραίου. Αυτή γέννησε όλο τον πολιτισμό και όλη την Δημοκρατία. Στην Ρωμηοσύνη κυριαρχεί η πόλις και ο άνθρωπος - πολίτης ως πρόσωπο. Το πρόσωπο είναι μοναδικό και ανεπανάληπτο. Αναντικατάστατο στην ύπαρξη και την ιστορία όλου του σύμπαντος. Το κάθε ανθρώπινο πρόσωπο εμπεριέχει όλο το σύμπαν και συγχρόνως το υπερβαίνει. Για αυτό η Ρωμηοσύνη δεν είναι ούτε συντηρητική ούτε προοδευτική. Ούτε εθνικιστική ούτε φυλετική. Ούτε διεθνιστική. Ούτε σοσιαλιστική και κομμουνιστική ούτε καπιταλιστική. Ούτε δεξιά ούτε αριστερή. Διότι η Ρωμηοσύνη είναι κοινωνία ζώντων προσώπων που υπερβαίνει κάθε ένα και όλα μαζί, κάθε ιδεολογία και κάθε θρησκεία. Ο άνθρωπος - πολίτης και πρόσωπο με σάρκα και οστά δεν είναι μέσον, αλλά σκοπός και νόημα όλου του κόσμου. Δεν είναι οπαδός θρησκείας, ιδεολογίας ή κόμματος, αλλά βασιλέας και κέντρο του κόσμου. Δεν θέλει τίποτε να χαθεί και τίποτε να θλίβεται. Θέλει όλα τα όντα και όλα τα πρόσωπα και όλα τα πλάσματα να ζούν και όλα να θάλλουν μέσα στο κάλλος και μέσα στην ωραιότητα. Η Ρωμηοσύνη είναι προβολή του ουρανού στην γη. Το ανώτερο υπηρετεί το κατώτερο και δεν το εξουσιάζει.

Οι κυβερνήσεις όλων των Ελληνικών κομμάτων, που κυβέρνησαν, κομμάτιασαν και κομματιάζουν την Ελλάδα, έδωσαν την χαριστική βολή στο βαριά ασθενές Κράτος του 20ου και 21ου αιώνα. Η Ελλάδα σήμερα διαλύεται και καταστρέφεται ποικιλότροπα, με πλήρη κατάργηση των Αρχών που διέπουν το Σύνταγμα και την Δημοκρατία: Κρίσεις τραπεζικές, επονείδιστες δανειακές συμβάσεις και Μνημόνια, ανεξέλεγκτη λαθρομετανάστευση, κοινωνική, δημογραφική και οικονομική κατάρρευση, ακραία προώθηση των εκτρώσεων, εφαρμογή ιατρικών πρωτοκόλλων που αγνοούν τις κοινώς παραδεκτές και θεμελιώδεις Αρχές της Συναίνεσης και της Αναλογικότητας, εκποίηση της εθνικής μας κυριαρχίας. Συνεπεία των ανωτέρω βιώνουμε έναν πρωτοφανή διωγμό, ιδίως της πρωτογενούς οικονομίας, με απόλυτο ηλεκτρονικό έλεγχο μέσω Τεχνητής Νοημοσύνης, κατάργηση του χρήματος και του τραπεζικού απορρήτου.

Από την εποχή της Βαυαροκρατίας, η ρίζα που Ελληνισμού, που είναι η Ρωμηοσύνη και η Ορθόδοξη παράδοση, βρίσκεται σε καθεστώς διαρκούς πολιτορκίας. Η μόνη μας ελπίδα είναι ο Ελληνικός λαός,

στην Ελλάδα και την Ομογένεια. Σήμερα, όλη η Ελλάδα είναι υπό κατοχή. Προφανώς δεν ανήκουμε στην Δύση. Η Δύση και η Ανατολή ανήκουν ποικιλοτρόπως σε εμάς. Όλη όμως αυτή η σύγχρονη, εθνική μας κρίση, έχει ως βασική αιτία την αποξένωση μας από την ιστορική μας πραγματικότητα που ακούει στο όνομα «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ».

Η Ιεραρχία της Ορθόδοξης Ανατολικής Εκκλησίας, ο διαχρονικός στυλοβάτης του Ελληνισμού και της Ρωμηοσύνης, έχει υποταχθεί μέσω των ξενοκίνητων κομμάτων της Ελληνικής Βουλής, σε μέγιστο βαθμό, στην φραγκική και παπική Δύση. Ομοίως έχουν υποταχθεί στην Δύση οι Νεοέλληνες εκπρόσωποι και λειτουργοί της Πολιτικής, της Δικαιοσύνης, της Επιστήμης και όλοι όσοι απεργάζονται, χάριν της ιδιοτέλειας των, την εξαφάνιση, δια της συστηματικής αποδόμησής της, της Ελληνικής Δημοκρατίας και Πολιτείας. Η μοίρα των Ρωμηών, δηλαδή των αληθινών Ελλήνων, είναι να παλεύουν με τους βαρβάρους, δικούς μας και άλλους ξένους, για να σώσουν την Πόλη, τον Πολιτισμό, την Ελευθερία και την Δημοκρατία, όχι μόνο της Ελλάδος, δηλαδή, της ιστορικής Ρωμανίας, αλλά και όλου του κόσμου.

Ποιός εκδίδει εμάς τους Έλληνες από την Ελλάδα και την Ιστορία μας; Πρώτα - πρώτα οι δικές μας αμαρτίες και αστοχίες. Διότι ο λαός μας ξέχασε, όπως ο Οδυσσέας, να δεθεί στο κατάρτι της Ιστορίας, της Αλήθειας και της Αρετής και έγινε έρμαιο των κυμάτων και των Σειρήνων που τον καταπνίγουν και τον κατασπαράζουν. Μετά από την δική μας ευθύνη, ακόμη πιο μεγάλη και πρώτη ευθύνη φέρουν οι ηγέτες μας οι εκκλησιαστικοί, πνευματικοί, πολιτικοί, οι επιστήμονες, καθηγητές, δικαστές, δημοσιογράφοι, καλλιτέχνες, διανοούμενοι, αυτοί δηλαδή που ο λαός μας τους εμπιστεύθηκε να τον σώσουν, να τον κυβερνήσουν και να τον διδάξουν. Αποκομμένοι όλοι αυτοί από την ιστορική πραγματικότητα της Ρωμηοσύνης, έγιναν τυφλοί οδηγοί τυφλών. Πέραν όμως των δικών μας διαφθορών και υπαιτιών, σαφώς έχουμε και τους εξωτερικούς μας εχθρούς, που από την εποχή των Σταυροφοριών μέχρι σήμερα θέλουν να υποδουλώσουν και να εξουσιάσουν, όχι μόνο εμάς, αλλά ολόκληρο τον κόσμο και την ανθρωπότητα.

Ωστόσο, οι Έλληνες μπορούμε να αλλάξουμε τα γεγονότα, έστω και την τελευταία στιγμή, όταν κατανοήσουμε τον εναντίον μας κρυφό ή φανερό πόλεμο, την εξαπάτηση και την προδοσία μας από τους, προσποιούμενους τους Έλληνες, αφέντες μας. Για να συμβεί αυτό, απαιτείται η συγκρότηση της κρίσιμης μάζας των σοφών, ανιδιοτελών και ενάρετων προσώπων που έχουν βαθιά συνείδηση της ιστορίας των και της παγκόσμιας σημασίας του μοναδικού γεγονότος στην παγκόσμια ιστορία του ανθρώπου γεγονότος, το οποίο ακούει στο όνομα «Ρωμανία - Ρούμελη - Ρωμηοσύνη».

Η Ορθόδοξος Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία (Ρωμανία), με πρωτεύουσα την Κωνσταντινούπολη, από το 330 μ.Χ. μέχρι και την Άλωση του 1453 μ.Χ., ήταν ο πνευματικός, επιστημονικός, καλλιτεχνικός φάρος όλης της ανθρωπότητας. Όλοι εκπολιτίζονται και μορφώνονται από αυτήν. Άραβες, Σλάβοι, Ρώσοι, Γερμανοί και όσοι άλλοι. Καμία άλλη αυτοκρατορία δεν έχει επιβιώσει για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα και δεν έχει παράγει τέτοιο πολιτισμό. Όλος ο ανθρώπινος κόσμος στην Δύση και στην Ανατολή γεννιέται από αυτήν. Όλος ο αρχαίος Ελληνικός κόσμος, η Ιταλική και η Βαλκανική Χερσόνησος, η Δυτική Μεσόγειος, το Ιόνιο, το Αιγαίο, η Ιωνία, η Ανατολική Μεσόγειος, η Κύπρος, η Μικρά Ασία, ο Πόντος, η Μαύρη Θάλασσα, η Βόρεια Αφρική, η Μέση Ανατολή... Παντού φωνές Ελλήνων, παντού πατήματα Ρωμηών. Πόσοι σήμερα θυμούνται πως η Λατινική γλώσσα είναι η Ελληνική αρχαία Αιολική διάλεκτος; Πόσοι σήμερα γνωρίζουν πως όλες οι Ευρωπαϊκές γλώσσες είναι ομηρικές;

Η Δυτική Αναγέννηση και ο Διαφωτισμός, με όλες τις ατέλειες και τις αδυναμίες των, θα προκληθούν από την πτώση της Ρωμανίας, η οποία, όπως τα αστέρια όταν πεθαίνουν εκρήγνυνται με εκτυφλωτικό

φως, έτσι και αυτή, λίγο πριν καταστραφεί οικονομικά, στρατιωτικά και πολιτικά, θα γέμιζε όλη την Ιστορία με το εκτυφλωτικό της φως. Έτσι, σήμερα, όλος ο κόσμος μελετά στα Πανεπιστήμια του, τόσο τον Αρχαίο Ελληνικό πολιτισμό, αλλά και τον, παραπλανητικά αποκαλούμενο, «Βυζαντινό» πολιτισμό, που ποτέ του δεν ονομάστηκε έτσι, παρά πολύ πρόσφατα, για να ξεχαστεί το αληθινό του όνομα: «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ».

Η παρούσα Διακήρυξη έχει σκοπό, επαναπροσδιορίζοντας την έννοια της Ρωμηοσύνης και χρησιμοποιώντας πολιτικούς όρους του 21ου αιώνα, να λειτουργήσει ως κραυγή αλήθειας και αγωνίας για το μέλλον του Ελληνικού λαού, ο οποίος αυτή την στιγμή εκδιώκεται από την πατρίδα του και από την ιστορία του, αλλά και όλων των λαών που οδηγούνται παράλληλα στα σύγχρονα ψηφιακά gulag και την δουλεία της Παγκοσμιοποίησης.

ΜΕΡΟΣ I

«Η Ρωμηοσύνη εν να χαθεί όντας ο κόσμος λείπει».

Βασίλης Μιχαηλίδης

A. Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ

Ο Arnold Toynbee έγραψε για την Αρχαία Ρώμη: «Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είναι Οικουμενικό Ελληνικό κράτος». Και πριν από αυτόν, ο μαθητής του Πλάτωνα, Ηρακλείδης ο Ποντικός, ονόμαζε την Ρώμη «πόλις Ελληνίς Ρώμη». Συνέχεια στην Δύση και στην Ανατολή του κράτους του Αλεξάνδρου λέμε εμείς. Αλλά και το όνομα της Ρώμης είναι ελληνικότατο, ομόρριζο με τις λέξεις Έρωσ και Ρωμαλέος εκ του ρήματος *εράωμαι-ερώμαι* (αγαπώ) και του *ρώννυμι* (δυναμώνω) αντίστοιχα. Οι Ρωμαίοι υιοθέτησαν πλήρως τα ελληνικά γράμματα την Ελληνική φιλοσοφία και θρησκεία, αφού ανήκαν στο γένος των Ελλήνων. Ο πόλεμος των Ρωμαίων με τους Έλληνες ήταν εμφύλιος πόλεμος, όπως ήταν ο πόλεμος Αχαιών και Τρώων, ο πόλεμος Αθηναίων και Σπαρτιατών ή Μακεδόνων και των λοιπών Ελλήνων, όταν ο Αλέξανδρος πριν την εκστρατεία του στην Ανατολή ένωσε όλες τις Ελληνικές πόλεις σε μια Μακεδονική Βασιλεία.

Οι αρχαίοι Έλληνες και το αρχαίο Ελληνικό πνεύμα δεν ερμηνεύονται με σύγχρονες ιδεολογίες. Διότι όλος ο Ελληνικός κόσμος είχε ως βάση του την έννοια της πόλης και του πολίτη ως το συγκεκριμένο, *το τότε τι* του Αριστοτέλη και όχι την αφαίρεση και την ιδεολογία. Ο Έλληνας αναζητά την αλήθεια των όντων. *Αεί απορούμενον και αεί ζητούμενον τι εστί το όν* θα πει ο Αριστοτέλης, ακολουθώντας όλη την οικογένεια των Ελλήνων φιλοσόφων και ποιητών στην οδοιπορία των για την Αλήθεια. Αυτό θα τους φέρει να αναγνωρίσουν τον Χριστό ως Σωτήρα του κόσμου, αφού ήταν ο μόνος που μιλούσε για ανάσταση νεκρών και ήταν ο μόνος που μπορούσε να το πραγματοποιήσει. Η Αξία του ανθρώπου ως πρόσωπο συγκεκριμένο, με σάρκα και οστά και η ανάγκη ανάστασης των νεκρών ανθρώπων, ήταν εξ' αρχής ο πυρήνας της Ελληνικής ψυχής. Για αυτό κατά ωρισμένο τρόπο οι Αρχαίοι Έλληνες ήσαν προ Χριστού Χριστιανοί, όπως δείχνουν και οι τοιχογραφίες στους πρόναους των χριστιανικών εκκλησιών.

Ουδείς αρνείται πως αμφοτέρως τα ονόματα «Έλληνας» και «Γραικός» αποπνέουν γνήσια ελληνικότητα πολλών χιλιετηρίδων. Εντούτοις η Δυτική (φραγκική) διπλωματία τα διέστρεψε από το αληθινό και

διαχρονικό τους νόημα. Τα χρησιμοποίησε, από της Αλώσεως της αρχαίας Ρώμης από τους Φράγκους, για να μας αποκόψει από την επαφή μας με τους πολίτες της κατακτημένης Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Αργότερα, τα εργαλειοποίησε ώστε να διαγράψει για πάντα από την ιστορική μας μνήμη την καταγωγή μας από την, κατακτημένη από τους Τούρκους, Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία (Ρωμανία) με πρωτεύουσα την Κωνσταντινούπολη. Για αυτήν ακριβώς την ιστορική μνήμη αγωνίστηκαν ο Ρήγας Βελεστινλής, οι ήρωες του 1821 και ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Η Ρωμηοσύνη είναι το αλάτι και το φως του κόσμου. Η Ρωμηοσύνη είναι η τελεία σύνθεση και ενότητα των πάντων. Η Ρωμηοσύνη είναι η Ενοποίηση των Πάντων. Η Ρωμηοσύνη δεν είναι θρησκεία, ούτε ιδεολογία, ούτε κόμμα, ούτε οργάνωση πολιτική ή θρησκευτική ή οποια άλλη. Η Ρωμηοσύνη δεν χωρά σε θρησκείες, κόμματα, ιδεολογίες και οργανώσεις ανθρώπινες.

Η Ρωμηοσύνη είναι, για τον ιστορικό και τον θεολόγο, η αληθής προέκταση της Θείας Λειτουργίας από την οποία απορρέει κάθε αλήθεια, κάθε Δικαιοσύνη, κάθε Δημοκρατία και κάθε ομορφιά και ωραιότητα. Το Ορατό σώμα της Ρωμηοσύνης ήταν η αρχαία Ελλάδα ως Λόγος, πολιτισμός, πνεύμα και η Αρχαία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ως διοίκηση. Κυρίως όμως, η Ορατή Ρωμηοσύνη είναι συνδυαστικά η Ορθόδοξη Θεολογία και Ασκητική. Η Αόρατη αλλά, συνάμα, πραγματικότερη Ορθόδοξη ουσία της Ρωμηοσύνης, είναι η Ακτίστος Θεία Χάρις που απορρέει από τα Ορθόδοξα Μυστήρια της Εκκλησίας και από την Ορθόδοξη Θεία Λειτουργία. Άλλωστε, οι Έλληνες Πατέρες που διατύπωσαν την Ορθόδοξη θεολογία των Ακτίστων Θείων Ενεργειών, ιστορικά ήσαν Ρωμηοί και πολίτες της Ρωμανίας.

Βέβαια, ο Έλληνας και στην αρχαία Ελλάδα και αργότερα ως Χριστιανός, νοιαζόταν για την Αλήθεια και για την πραγματικότητα. Έτσι δημιούργησε ορολογία ποιητική, επιστημονική, φιλοσοφική και θεολογική. Τα ονόματα όμως τα χρησιμοποιούσε για να σώσει τα όντα και τα πράγματα και όχι να τα εξουσιάζει και να τα χρησιμοποίησει. Θεωρούσε όλο τον κόσμο και όλο το σύμπαν ως σπίτι του και πατρίδα του. Για τους Έλληνες Πατέρες, ο υλικός κόσμος και τα σώματα δεν είναι περιφρονητέα πραγματικότητα όπως στους Νεοπλατωνικούς και Μονοφυσίτες, που πρέπει να απορριφθεί, αλλά ουσιώδης πραγματικότητα δημιουργημένη εκ του μηδενός, με αιώνια αξία και νόημα. Ο Υλικός κόσμος και τα σώματα, θα μεταμορφωθούν, θα αναστηθούν και θα σωθούν, ενωμένα με τον Δημιουργό τους πραγματικά, οντολογικά και ρεαλιστικά. Ο Έλληνας φιλόσοφος Κέλσος ειρωνευόταν τους συμπατριώτες του που ασπάζονταν τον Χριστιανισμό και όλους τους χριστιανούς ως «φιλοσώματων γένος», διότι πίστευαν στην Ανάσταση των σωμάτων. Με την έννοια αυτή, η Ρωμηοσύνη ήταν ο νέος λαός που πιστεύει στον Χριστό, κυριολεκτικά και στην υπόσχεση του Χριστού για την Ανάσταση των νεκρών και των σωμάτων. Με αυτή την πίστη διαμορφώθηκε και ζυμώθηκε η Χριστιανική και, νέα κατά το πνεύμα, Αυτοκρατορία με πρωτεύουσα την Νέα Ρώμη - Κωνσταντινούπολη.

Ιστορικά και Κοινωνιολογικά, η Ρωμηοσύνη είναι ένας συγκεκριμένος και ιστορικός Λαός, ο «Οικουμενικός Ελληνισμός», που έχει κληρονομήσει όλη την Αρχαία Ελλάδα κατά το πνεύμα της αγάπης για την αλήθεια και το όντως κάλλος, που μιλά την Ελληνική γλώσσα και πιστεύει στον Χριστό Ορθοδόξως, όπως περιγράφουν οι Πατέρες της Εκκλησίας και σύμφωνα με την διδασκαλία των, εκ Καπαδοκίας, Τριών Ιεραρχών και των Οικουμενικών Συνόδων.

Θεολογικά και Φιλοσοφικά, μέλος της Ρωμηοσύνης γίνεται κάθε λαός που δέχεται την Ορθόδοξη Εκκλησία και την Ορθόδοξη Πίστη. Όπου υπάρχουν Ορθόδοξοι Ναοί και Ορθόδοξες Εκκλησίες, Ορθόδοξα Μοναστήρια και Ορθόδοξοι ασκητές που ασκούν την Νοερά Προσευχή του Χριστού και Ορθόδοξοι Χριστιανοί που προσεύχονται και λειτουργούν Ορθοδόξως, μπορούμε να πούμε πως έχουμε Ρωμηοσύνη. Για τους συνειδητούς Έλληνες και Ρωμηούς, κάθε άνθρωπος που αληθινά πιστεύει

στην Ορθόδοξη Εκκλησία και ζει Ορθοδόξως είναι αληθινό μέλος της Οικουμενικής Ρωμανίας και Ρωμηοσύνης. Διότι δια τους Ρωμηούς, η Αλήθεια που είναι ο Θεάνθρωπος Χριστός, ανήκει σε όλους τους ανθρώπους, όλους τους λαούς και σε όλες τις εποχές.

Όπως περίπου ο Ισοκράτης και ο Μέγας Αλέξανδρος, που όποιον άνθρωπο μετείχε στην Ελληνική παιδεία τον θεωρούσαν Έλληνα, έτσι και η Αρχαία Ρώμη θεωρούσε κομμάτι της όποιον άνθρωπο προσλάμβανε την ιδιότητα του Ρωμαίου πολίτη. Η ιστορική Ρωμηοσύνη είναι η πρώτη Ορθόδοξη και οικουμενική Εκκλησία αποτελούμενη από Εβραίους και Εθνικούς που πίστεψαν στον Χριστό ως τέλειο Θεό και τέλειο άνθρωπο. Είναι αυτό που οι πρώτοι χριστιανοί ονόμαζαν τον εαυτό τους «τρίτο γένος» και «βασιλείο ιεράτευμα». Βεβαίως πολλοί Έλληνες εθνικοί και άλλοι λαοί και πολλοί Εβραίοι δεν πίστεψαν στον Χριστό. Και αυτοί όλοι είναι δυνάμει μέλη της «Οικουμενικής Ρωμηοσύνης».

Η Ρωμηοσύνη διακρίνεται από τον Παπισμό και την Φραγκοσύνη με βάση την διαχρονική αλυσίδα των Ελλήνων και Ορθοδόξων πατέρων της Εκκλησίας, από τους Αποστολικούς χρόνους μέχρι σήμερα, οι οποίοι διατυπώνουν τα Ορθόδοξα Δόγματα της Εκκλησίας και της Θεολογίας. Εάν έχουμε αυτή την παράδοση ζωντανή τότε έχουμε και ζωντανή Ρωμηοσύνη, ενώ συγχρόνως ξεφεύγουμε από τον εθνικισμό και τον φυλετισμό που αποτελούν αίρεση και καταστροφή και της Ορθόδοξης Εκκλησίας και της ιστορικής Ρωμηοσύνης.

Στην Ορθόδοξη Ανατολική Εκκλησία κυριάρχησε η Έννοια του προσώπου (*Άτομον, Υποστασις και Πρόσωπον, ταυτόν εστί*) ως θεμελιώδης θεολογική και ανθρωπολογική κατηγορία. «*Ανυπόστατος μεν φύσις τουτέστιν ουσία ούκ αν εΐη ποτέ*», διδάσκουν όλοι οι Ανατολικοί Πατέρες, διακρίνοντας σαφώς Ουσία, Πρόσωπο και Ενέργεια, όπως αντιθέτως δεν συνέβη στην αιρετική παπική Δύση, όπου κυριάρχησε η ουσιοκρατία, ο υποκειμενισμός, η ατομοκρατία και η νοησιарχία, ως θεμέλια, τόσο του εθνικισμού - φυλετισμού, όσο και ως θεμέλια του διεθνισμού, του αθεϊσμού και εν γένει, του θρησκευτικοποιημένου Δυτικού τεχνικού πνεύματος.

B. Η ΔΥΣΗ ENANTIION ΤΗΣ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ

Ο μεγάλος και διαχρονικός αντίπαλος της Ρωμηοσύνης ήταν η παπική και φραγκική Δύση, η οποία γεννιέται μέσα από την αιρετική παπική και σχολαστική χριστιανοσύνη που επέβαλε στην Δύση ο Καρλομάγνος, ο αποκαλούμενος και «Πατέρας της Ευρώπης» (*pater Europae*). Ο σφετεριστής Καρλομάγνος, υφάρπαξε για λογαριασμό της Δύσης το όνομα και την πραγματικότητα της Ρωμηοσύνης. Αυτό αποδεικνύεται και από την μετέπειτα ονομασία της Γερμανικής αυτοκρατορίας ως «Αγία Ρωμαϊκή Γερμανική Αυτοκρατορία» (*Sacrum Romanum Imperium Nationis Germanicae* στα λατινικά ή *Heiliges Römisches Reich Deutscher Nation* στα γερμανικά). Ακολούθως η δυτική διπλωματία προσπάθησε να μας επιβάλλει μονομερώς (*unilaterally*) ονόματα όπως *Γραικοί, Βυζαντινοί*, αντί του, για δυο χιλιάδες χρόνια ιστορικού μας όνοματος «Ρωμαίοι» (ή Ρωμηοί). Μέχρι το 1821 και πριν οι Δυτικοί θελήσουν να μας επιβάλλουν το ανιστορικό «Γραικός» (*Greek*), ο λαός μας έφερε το όνομα «Ρωμαίοι», όπως δείχνουν άλλωστε όλες οι ιστορικές πηγές.

Ας σημειωθεί εδώ πως στην σύγχρονη δυτική διπλωματία, ο σύγχρονος εθνικός όρος «Έλληνας», δεν ταυτίζεται με τους χριστιανούς Έλληνες των τελευταίων δύο χιλιάδων χρόνων, αλλά μόνο με τους αρχαίους Έλληνες (*Ancient Greeks*) οι οποίοι ήταν, κατ' αυτούς, κατακτημένοι από το ανιστορικό Χριστιανικό «Βυζάντιο». Δηλαδή, όταν οι δυτικοί διπλωμάτες και πολιτικοί χρησιμοποιούν τον όρο

«Έλληνας», σκοπύμως τον διαφοροποιούν σημειολογικά από τους σύγχρονους Έλληνες (Ρωμηούς). Η τακτική τους προβλέπει την δόλια ταύτισή μας με έναν λαό παλαιό (*Ancient Greeks*) που, ακρωτηριασμένος ων και ωσάν να έχει διακτινιστεί από το παρελθόν της αρχαιότητας απευθείας στο παρόν, στερείται της διαρκούς ιστορικής του μνήμης και εξέλιξης. Ακολούθως οι Τούρκοι μας χώριζαν ως «Ρωμηούς» (Ρουμ ή Αλ Ρουμ) εντός των Οθωμανικών εδαφών και ως «Γιουνάν» εντός του νεοσύστατου Ελληνικού κράτους, γνωστού στη Δύση ως «Γραικία» (*Greece*), προκειμένου να μην μπορούμε να διεκδικούμε όλη την Ελληνική και Ρωμαϊκή Επικράτειά μας.

Το Δυτικό Πνεύμα έχει σαφώς αλλοιώσει την ιστορική πραγματικότητα τόσο της αρχαίας, όσο και της Χριστιανικής Ορθόδοξης Ελλάδας. Έχει δημιουργήσει δικά του νοήματα και απόψεις που αποκλίνουν από την ιστορική αλήθεια και πραγματικότητα. Επομένως, στην σύγχρονη Διεθνή Διπλωματία και στις σύγχρονες Διεθνείς Σχέσεις, η έννοια της Ρωμηοσύνης αποτελεί την μόνη στέρεη βάση διάσωσης του ιστορικού Ελληνισμού απέναντι στις οποίες διεκδικήσεις, είτε από βορράν είτε εξ' ανατολών, αλλά και απέναντι στην διαχρονικά εχθρική προς την Ελλάδα, Δυτική Διπλωματία. Βεβαίως και ο Ρωσικός πανσλαβισμός συχνά δημιούργησε προβλήματα, μολονότι η Ρωσία αναγνώριζε πάντα την Ελληνικότητα της Ανατολής και λόγω της Ορθοδοξίας της ήταν πάντα φιλική προς τον Ελληνισμό.

Σήμερα είναι ανάγκη, τόσο στα σχολικά μας βιβλία, όσο και στις διεθνείς σχέσεις, να εξηγήσουμε την εξελικτική πορεία και την σημασία των διαχρονικών μας ονομάτων (Έλληνας, Γραικός, Ρωμηός) με συστηματική ιστορική, επιστημονική τεκμηρίωση και διεθνή προβολή. Διότι ο ίδιος λαός και η ίδια ιστορική πραγματικότητα έχει περιγραφεί από εποχή σε εποχή δια της χρήσης διαφορετικών εθνικών ονομάτων.

Ο αντίπαλος της Ρωμηοσύνης είναι το Δυτικό Τεχνικό Πνεύμα που διαμορφώθηκε κυρίως μετά την κατάκτηση, από τα βόρεια γερμανικά φύλα, της αρχαίας Ρώμης και του συνόλου της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο Φραγκισμός παραμόρφωσε και κακοποίησε και την Ελληνική και την Ορθόδοξη πνευματική κληρονομιά και δημιούργησε το Τεχνικό Πνεύμα το οποίο θα θελήσει να εξουσιάσει τον Θεό τον άνθρωπο και τον κόσμο. Όπως και η παπική σχολαστική θεολογία έτσι και το τεχνικό πνεύμα θα περιορίσει τον άνθρωπο μόνο στην διάνοια του, νεκρώνοντας την καρδιά του. Ακόμη και οι ανθρώπινες αισθήσεις θα σμικρυνθούν και θα φυλακιστούν μέσα στην τεχνική διάνοια, χάνοντας την δύναμη να πληροφορούν τον άνθρωπο για το μυστήριο του ανθρώπου, του κόσμου και του Θεού. Έτσι, το στείρο Δυτικό πνεύμα θα νεκρώσει τον όλο άνθρωπο και θα τον αντικαταστήσει με τον άνθρωπο - μηχανή και τον άνθρωπο - καταναλωτή. Κατόπιν θα επιχειρήσει να θανατώσει τον ίδιο τον Θεό και να τον υποτάξει στην μηχανική και τεχνική διάνοια του ανθρώπου, οραματιζόμενος την εξέλιξή του, από *Homo Sapiens*, σε *Homo Deus*.

Από την Αρχαία Ελλάδα αλλά και την Χριστιανική Ανατολή, η Δύση θα προσλάβει μόνο ότι την εξυπηρετεί στο δυτικό σχέδιο εξουσίας επί της φύσης, επί του ανθρώπου και επί του Θεού, έχοντας ως στόχο την εκδίωξη του Χριστού από την Ιστορία, ως εχθρό του αναδυόμενου και καινοφανούς μοντέλου του νέου υπερ-ανθρώπου. Η ανθρωπότητα άγεται στην μαζική αυτοκτονική παράκρουση του πολέμου και του πυρηνικού ολοκαυτώματος. Βλέπουμε πως σήμερα το ΝΑΤΟ στο όνομα της Δύσης έχει στραφεί εναντίον όλων των ιστορικών λαών της Ανατολής, αφού πρώτα κατόρθωσε να ελέγξει και να εξουσιάσει αυτόχθονες λαούς της Ευρώπης, της Αμερικής, της Ασίας και της Αφρικής.

Η αλλοίωση στην Ελλάδα του Ελληνικού και Ορθόδοξου χριστιανικού πνεύματος έχει ξεκινήσει αρχικά από το κίνημα των Ενωτικών στο ύστερο Βυζάντιο και κορυφώνεται με την Βαυαροκρατία και την κομματοκρατία που ακολούθησαν της δολοφονίας του Ιστορικού θεμελιωτή και Κυβερνήτη της Ελλάδος, Ιωάννη Καποδίστρια. Του μόνου δηλαδή πολιτικού ηγέτη με Ρωμαϊκή εθνική συνείδηση

μετά την Επανάσταση του 1821. Σήμερα, ο Ελληνικός Λαός, ο ιστορικός φορέας τόσο του αρχαίου Ελληνικού Πνεύματος, όσο και του Ορθοδόξου πνεύματος της Ρωμηοσύνης, ζει σε ένα ιδιότυπο καθεστώς Μεσαιωνικής υποτέλειας και δουλείας που του έχει επιβληθεί από τα Δυτικά κέντρα παγκόσμιας κυριαρχίας.

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

*Τη Ρωμισύνη μην την κλαις
Εκεί που πάει να σκύψει
[...] Νά την πετιέται απο 'ζαρχής
Κι αντρεύει και θεριεύει
Και καμακώνει το θεριό
Με το καμάκι του ήλιου*

Ρίτσος - Θεοδωράκης

Α.ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΗΣ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ

Οι Έλληνες και η Ελλάδα, ως Ρωμηοσύνη, επείγει να απελευθερώσουν πνευματικά την Ελλάδα και τον κόσμο από την νέα φεουδαρχία της Παγκοσμιοποίησης και της Νέας Τάξης. Δηλαδή του νέου Μεσαίωνα και της νέας, τεχνολογικά υποστηριζόμενης βαρβαρότητας του μετανθρωπισμού και της τεχνητής νοημοσύνης. Επείγει να συσταθεί στην Ελλάδα και στην Ομογένεια άμεσα ένα ανεξάρτητο, οδηγητικό, στρατηγικό, υπερκομματικό σώμα υπό την μορφή Εθνικού Συμβουλίου, με εκπροσώπους από αντίστοιχα τοπικά Εθνικά Συμβούλια ευγενών και ανιδιοτελών Ελλήνων με Ρωμαίικη συνείδηση και παιδεία. Σήμερα, η Νέα Παγκόσμια Τάξη διαποτίζει και την Δύση και την Ανατολή μέσω της ηδονής της εξουσίας και της κομματοκρατίας. Στην Ελλάδα η κομματοκρατία υπηρετεί την Ξενοκρατία και την Υποτέλεια. Η σύγχρονη αρρώστια της πολιτικής είναι ο νεο-ελληνικός πολιτικός αρχηγισμός, ως διαστρεφική έκφραση μιας ναρκισσιστικής ψυχολογίας και ενός ιδιοτελούς, δουλοπρεπούς προς τους ξένους, ψυχισμού.

Ως θεραπεία στα ανωτέρω, η Ιστορική Ρωμισύνη μας κληροδότησε τον Χρυσό Κανόνα του Συνοδικού Πολιτεύματος: Όποιος θέλει να είναι πρώτος ας γίνει τελευταίος και υπηρέτης όλων. Αυτή είναι η βάση του υγιούς κοινοτισμού και της αληθινής συνοδικότητας. Τα αρχηγικά κόμματα, από τον Καποδίστρια και μετά, έχουν εθίσει τον ελληνικό λαό στο να διαιρείται και να πολεμά ο ένας τον άλλο ως οπαδός του ενός ή του άλλου κόμματος. Για αυτό δεν αρκεί μόνον να λέμε ωραίες λέξεις, αλλά να κάνουμε ωραίες και ηρωικές πράξεις, αν αγαπάμε αληθινά την πατρίδα μας, την πίστη μας και τον πολιτισμό μας. Η Ρωμαίικη πολιτειολογία μας επιτάσσει να μεταμορφώσουμε από κοινού την άρρωστη, εγωπαθή και ιδιοτελή πολιτειολογία των αρχηγικών κομμάτων, που διαλύει την ενότητα του λαού και τον παραδίδει αιχμάλωτο και ανίσχυρο στα χέρια των ξένων κέντρων εξουσίας, σε κάτι αληθινά υγιές και γνήσια Κοινοτικό.

Αυτός ο λαός και αυτός ο άνθρωπος ο διαποτισμένος με την Ρωμηοσύνη και την Ορθοδοξία δεν θέλει να εξουσιάζει άλλους ανθρώπους και άλλους λαούς αλλά θέλει όλους να τους υπηρετεί, με γνώμονα το κοινό, ιστορικά παραδεκτό Καλό. Σήμερα όπου η ανθρωπότητα ζει στα πρόθυρα μιας παγκόσμιας

καταστροφής και κρίσης, η Ρωμηοσύνη, ως πνεύμα, θεωρία και αλήθεια, αποκτά παγκόσμια σημασία ως τρόπος της του κόσμου διοικήσεως και της αληθινής ειρηνικής συμβίωσης όλης της ανθρωπότητας.

B. ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΟΛΟΓΙΑΣ

1. Ανατρεπτική ιεραρχία. Το ανώτερο υπηρετεί το κατώτερο και δεν το εξουσιάζει.
2. Όλοι για έναν και ένας για όλους.
3. Ο πρώτος γίνεται τελευταίος και ο τελευταίος πρώτος.
4. Ουδείς αυτοπροτείνεται. Οι κοινότητες με διαφανείς διαδικασίες επιλέγουν τους άριστους ως τους εκπροσώπους των σε όλα τα όργανα και στην Βουλή.
5. Αληθινή συνοδικότητα όπου όλοι είναι ίσοι μεταξύ ίσων.
6. Ο πρόεδρος δεν είναι ο εκλεγμένος μονάρχης, αλλά πρώτος μεταξύ ίσων.
7. Διαφάνεια σε όλα τα επίπεδα. Κατάργηση της κρυπτότητας και των κλειστών δωματίων.
8. Δημοψηφίσματα για τα κρίσιμα ζητήματα.
9. Επιστημονικές Επιτροπές σοφών και ενάρετων ανθρώπων για κάθε ζήτημα διακυβέρνησης ανοικτές για κάθε ενδιαφερόμενο Έλληνα πολίτη.
10. Διάλογος και συναίνεση αντί εκλογών και ψηφοφοριών, ιδίως σε υψηλόβαθμα όργανα διοίκησης. Οι κοινότητες και ο λαός προτείνουν με αξιολογικά κριτήρια και ο λαός πάλι ψηφίζει για τους τελικούς εκπροσώπους του.
11. Τοπικότητα. Αρετή. Σοφία. Το μέρος εμπεριέχει το όλον.
12. Ανακλητότητα, εκ περιτροπής εκπροσώπηση, συνεργατικότητα.

Γ. ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΟΛΟΓΙΑΣ (MODUS OPERANDI)

1. Ουδείς πολιτικός η κόμμα δικαιούται να αποφασίζει μόνος του ή με το επιτελείο του για όλο τον Ελληνικό λαό, ειδικά όταν πρόκειται για ουσιώδη υπαρκτά ζητήματα της χώρας.
2. Υπερθεματίζεται η ανάγκη θεσμοθέτησης ανωτάτου Διοικητικού Σώματος, με λειτουργίες εθνοσυνέλευσης: Το Κεντρικό Εθνικό Συμβούλιο (ΚΕΣ). Στο ΚΕΣ μετέχουν λειτουργικά και αξιοκρατικά όλες οι πόλεις και η ομογένεια.
3. Το ΚΕΣ θα πρέπει να θεσμοθετηθεί συνταγματικά ως η «Άνω Βουλή», η οποία δεν θα είναι κομματικό, αλλά εθνικό Σώμα και η οποία θα εισηγείται και θα εγκρίνει, είτε δια της μεθόδου της εσωτερικής ψηφοφορίας, είτε δια της παραπομπής σε δημοψήφισμα, για όλα τα κρίσιμα ιστορικά εθνικά ζητήματα που θα της παραπέμψει η Βουλή.
4. Θεσμοθετούνται τα Τοπικά Συμβούλια (ΤΣ) ως η πρωτογενής πολιτική εξουσία. Με ανοιχτές διαδικασίες επιλέγονται εξ' αυτών οι υποψήφιοι για την Βουλή (Εθνικό Ψηφοδέλτιο).
5. Ανοικτές και διαφανείς επιτροπές για όλα τα θέματα εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής.
6. Εθνικά δημοψηφίσματα. Δημόσια και ανοικτή Διαβούλευση για τα κρίσιμα θέματα.
7. Εθνικό Ταμείο. Ο μισθός των βουλευτών ορίζεται από το ΚΕΣ. Τα υπόλοιπα χρήματα και όλες οι δαπάνες καλύπτονται από το Εθνικό Ταμείο με διαφανείς διαδικασίες.
8. Διαρκής εκπαίδευση και επιμόρφωση του ανθρώπινου δυναμικού σε όλο το φάσμα των επιστημών.
9. Διαρκής και αμερόληπτος αντικειμενική ενημέρωση της κοινής γνώμης με όλους τους τρόπους. Εφημερίδα - Ραδιόφωνο - Τηλεόραση - Διαδίκτυο.
10. Διαρκής αλληλεπίδραση, Δημόσιος Διάλογος των πολιτών.
11. Ουσιαστικός και ενεργός ρόλος της Ομογένειας και του Απόδημου Ελληνισμού μέσω συμβουλίων κατά πόλεις και κατά χώρες.
12. Αξιοκρατική αξιοποίηση ανθρώπινου δυναμικού σε όλη την πολιτική, επιστημονική και οικονομική ζωή της Ελλάδος.
13. Διοικητική Διαφάνεια σε όλα τα επίπεδα του πολιτικού και δημοσίου βίου.
14. Το Εθνικό Συμβούλιο θα πρέπει να έχει πλήρη ενημέρωση αλλά και ουσιαστικό λόγο στα πολιτικά δρώμενα, είτε στην εσωτερική, είτε στην εξωτερική πολιτική ζωή της Ελλάδος.

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Η ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ ΤΗΣ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ

Προοίμιο

ΕΜΠΝΕΟΜΕΝΟΙ από την διαχρονική πολιτισμική, την φιλοσοφική, την ανθρωπιστική κληρονομιά της Αρχαίας Ελλάδας, την Ορθόδοξη Χριστιανική εμπειρία και παράδοση της Ρωμηοσύνης και των Λαϊκών Αγώνων υπέρ της Ανεξαρτησίας της Ελλάδας, από τα οποία σχηματοποιήθηκαν στον τόπο μας οι πνευματικές αρχές και αλήθειες των αναφαίρετων δικαιωμάτων του ανθρώπου, της Ελευθερίας, της Δημοκρατίας, της Ισότητας και του Κράτους Δικαίου.

ΠΕΠΕΙΣΜΕΝΟΙ ότι η Ελλάδα, ενωμένη πλέον μετά από οδυνηρές ιστορικές εμπειρίες, όπως ο Εθνικός Διχασμός, μπορεί να πετύχει την υπερκομματική της πολιτική συμφιλίωση και θα παραμείνει μια χώρα ανοικτή στον πολιτισμό, την γνώση και την κοινωνική πρόοδο, πρόθυμη να εργαστεί για την Ειρήνη, τη Δικαιοσύνη και την Αλληλεγγύη των Λαών.

ΠΕΠΕΙΣΜΕΝΟΙ ότι οι πολίτες της Ελλάδος, παραμένοντας υπερήφανοι για την ταυτότητά τους και για την πολιτική τους ιστορία, είναι αποφασισμένοι να σφυρηλατήσουν το κοινό τους πεπρωμένο, στα πλαίσια που ορίζει το Δικαίωμα της Αυτοδιάθεσης των Λαών, καθώς και οι Αρχές του Σεβασμού στην Εθνική Κυριαρχία και της Ειρηνικής Επίλυσης των Διαφωνιών μεταξύ των Χωρών, όπως ορίζει ο Καταστατικός Χάρτης των Ηνωμένων Εθνών.

ΒΕΒΑΙΟΙ ότι η Ελλάδα, εφόσον καταστεί ενωμένη, δύναται να προσφέρει στον λαό της τις βέλτιστες δυνατότητες να συνεχίσει, με σεβασμό των δικαιωμάτων του κάθε ανθρώπου και με συνείδηση των ευθυνών της έναντι των μελλοντικών γενεών, το μεγάλο ταξίδι που την καθιστά παγκόσμιο φάρο της ανθρωπίνης ελπίδας.

ΔΕΧΟΜΕΝΟΙ ότι στην Ελλάδα του 21ου αιώνα προέκυψε μια τάση μεταμόρφωσης της κοινωνίας, από σταθερή, κρατική συλλογικότητα ενός λαού με παραδοσιακή εθνική ταυτότητα, σε μια νέου τύπου ομοσπονδιακή οντότητα εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ), όπου πλέον δεν κυριαρχούν τα κοινωνικά δικαιώματα ενός λαού, αλλά η, υποβοηθούμενη από την τεχνητή νοημοσύνη, διαχείριση ανθρώπινων μονάδων - «αριθμών», που, ως σύνολα προστιθέμενων ατόμων συνιστούν την «κοινωνία» του σύγχρονου Ευρωπαϊκού και Δυτικού κράτους.

ΔΕΧΟΜΕΝΟΙ ότι σε αυτήν την κοινωνία, οι πολίτες έχουν ατομικά δικαιώματα, από τα οποία ωστόσο καλούνται ενίοτε να υποχωρήσουν υπέρ του εκάστοτε επιδιωκόμενου γενικού συμφέροντος, το οποίο σταθμίζεται αποκλειστικά εν όψει «ασύμμετρων απειλών» και όπου τα κοινά καθημερινά προβλήματα των πολιτών, όπως η ακρίβεια και οι χαμηλοί ρυθμοί ανάπτυξης, εξηγούνται από την ΕΕ ως αναγκαία παραχώρηση που οφείλεται σε «ασύμμετρες απειλές».

ΠΕΠΕΙΣΜΕΝΟΙ ότι τα σταθμιζόμενα ατομικά ανθρώπινα δικαιώματα πλέον τείνουν να εξοβελίζουν το συλλογικό δικαίωμα των λαών στην Αυτοδιάθεση.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ να συνεχίσουμε και να εξελίσσουμε το έργο το οποίο επιτεύχθηκε με το Σύνταγμα της Ελλάδος, διασφαλίζοντας τη συνέχεια του Δημοκρατικού Πολιτεύματος.

ΕΚΦΡΑΖΟΝΤΑΣ τη βούληση των πολιτών της Ελλάδος να οικοδομήσουν το κοινό τους μέλλον και σε συμφωνία με τον ειδικό σκοπό του Α62 του ΚΠολΔ.

Διακηρύσσουμε:

1. Ο Ελληνικός Λαός αυτοπροσδιορίζεται ιστορικά και διαχρονικά ως το σύνολο των Ελλήνων πολιτών, που κατά πλειοψηφία ανήκουν στην Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία (*Άρθρο 3 του Συντάγματος της Ελλάδας*), που μιλούν την Ελληνική γλώσσα και κατοικούν στην Ελληνική Επικράτεια.
 - α) Η Ελληνική Επικράτεια έχει υπόσταση κρατική, η οποία διέπεται από Κυριαρχία επί των εδαφών και των χωρικών της υδάτων. Έχει όμως και υπόσταση ιστορική πολύ ευρύτερη των σημερινών της γεωγραφικών ορίων, η οποία αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της ταυτότητας και Αυτοδιάθεσης του Ελληνικού Λαού.
 - β) Διαθέτει προνόμια που απορρέουν από το Διεθνές Δίκαιο, όπως απτά περιουσιακά στοιχεία, αλλά και εθιμικά, πολιτιστικά και θρησκευτικά δικαιώματα πέραν των υφιστάμενων εθνικών συνόρων, τα οποία μπορούν να αποδίδονται, *inter alia* στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, την Αρχιεπισκοπή Αλβανίας και, *mutatis mutandis*, σε ολόκληρη την Ελληνική ομογένεια και την Κύπρο.
2. Το σύνολο των ανωτέρω χαρακτηριστικών, παραδοσιακά περιγράφεται με μονολεκτικό τρόπο ως «Ελληνισμός» αλλά και επί το οικουμενικότερον ως «Ρωμηοσύνη», που σημαίνει: «ο ιστορικός, διαχρονικός, κυρίαρχος, ορθόδοξος, δημοκρατικός, ελεύθερος, απανταχού Ελληνικός Λαός».
3. Η «Ρωμηοσύνη» είναι ανοιχτή σε όλους όσους σέβονται τις αξίες της και δεσμεύονται να τις προάγουν από κοινού.
4. Καθώς η Ελλάδα κινείται εντός δύο παράλληλων μηχανισμών στους οποίους εκχωρεί εθνική κυριαρχία: α) της ΕΕ, η οποία παράγει διαρκώς υπερνομοθετικό έργο αναγκαστικής εφαρμογής χωρίς περιθώρια προσαρμογής στα εγχώρια δεδομένα, πράγμα που συνιστά παραβίαση του δικαιώματος της Αυτοδιάθεσης, το οποίο είναι, ως επιτακτικό δίκαιο (*jus cogens*), υπερκείμενο του Ενωσιακού Δικαίου και β) της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας (ΝΑΤΟ) υπό τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής (ΗΠΑ), η οποία διαθέτει υπερεξουσίες επί των τομέων Εθνικής Άμυνας, Οικονομίας και της ευρύτερης Γεωστρατηγικής της ΕΕ.
5. Η διαχείριση του Ελληνικού Κράτους έχει υφαρπαχθεί από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, οι οποίες επιβάλλουν τις δικές τους αρχές και αξίες στην κοινωνία μας, στο μορφωτικό, θρησκευτικό, εργασιακό, πολιτιστικό, νομικό και θεσμικό μας πλαίσιο. Οι Έλληνες πολίτες αδυνατούν να επιβιώσουν εντός αυτού του ασφυκτικού πολιτικού, κοινωνικού και οικονομικού περιβάλλοντος. Τα πολιτικά κόμματα, για λόγους βραχυπρόθεσμης πολιτικής επιβίωσης, ανακυκλώνουν προτάσεις προδήλως ανεφάρμοστες και εκτός του ισχύοντος γεωπολιτικού πλαισίου.

Επιδιώκουμε:

6. Την διεκδίκηση των δικαιωμάτων που απορρέουν από το Σύνταγμα της Ελλάδος και το Εθιμικό Διεθνές Δίκαιο υπέρ της Ρωμηοσύνης.

7. Την σαφή οριοθέτηση των εξαρτήσεων από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ.
8. Την ουσιαστική άσκηση της διαχείρισης του Κράτους από την Ελληνική Κυβέρνηση, χωρίς να θυσιάζεται επί ματαίω η εθνική μας κυριαρχία στον βωμό της επιβίωσης τρίτων χωρών. Την αυτόνομη εθνική μας πολιτική για την οικονομική μας ανάπτυξη, την παιδεία, την διατροφή και την υγεία.
9. Ουσιαστική στρατηγική για τον πρωτογενή τομέα παραγωγής και για τις νέες τεχνολογίες.
10. Την, εμπνεόμενη από το ιστορικό γεωπολιτικό πλαίσιο της Ρωμηοσύνης, ανάπτυξη της πολιτικής ισορροπιών με στόχο την ανάδειξη της Ελλάδας σε «γέφυρα» ανάμεσα στην Δύση και την αναδυόμενη Πολυ-πολική Ανατολή και την αυτονόητη, λόγω γεωγραφίας και ιστορικών καταβολών, ανάδειξη της Ελλάδας ως στρατιωτικά ισχυρής, αλλά γεωπολιτικά ουδέτερης χώρας (*status of neutrality*).
11. Την επαναδιαπραγμάτευση των υποχρεώσεων που ανέλαβε η Ελλάδα έναντι των δανειστών της και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου δια των Μνημονίων, δια λόγους ανωτέρας βίας.
12. Την οικονομική θωράκιση της χώρας δια της προσέγγισης εναλλακτικών πηγών χρηματοδότησης της Εθνικής Οικονομίας όπως είναι η New Development Bank των BRICS, για επενδύσεις και διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που μακροπρόθεσμα θα επαναφέρουν την Ελλάδα σε καθεστώς ενεργειακής, παραγωγικής, αμυντικής και εμπορικής αυτονομίας.
13. Την σύσταση παράλληλης προαιρετικής εθνικής νομισματικής μονάδας για την άσκηση διεθνών εμπορικών συναλλαγών με το δίκτυο των BRICS, ως λύση στο πρόβλημα του ισοζυγίου εξαγωγών.
14. Τον καθορισμό και την προώθηση Εθνικής Παιδείας σύμφωνης με την διαχρονική μας Ελληνική και Ορθόδοξη ταυτότητα, σε όλες τις βαθμίδες, συνδυαστικά με την διαμόρφωση αυστηρού πλαισίου ελέγχου των εφαρμογών των Νέων Τεχνολογιών, των παρεμβάσεων στο ανθρώπινο DNA και της ραγδαίας εξάπλωσης της Τεχνητής Νοημοσύνης. Ανάπτυξη διεθνούς στρατηγικής με βάση την πρόταση: Ελλάδα Παγκόσμιο Σχολείο Πολιτισμού, Τέχνης και Παγκόσμιο Κέντρο Παιδείας.
15. Την θωράκιση της Ελλάδας απέναντι στις υβριδικές απειλές για την εθνική ασφάλεια και την κυβερνοασφάλεια όπως είναι
 - α) οι κατασκοπευτικές ενέργειες ξένων κρατών και εγκληματικών οργανώσεων,
 - β) οι παράνομες πρακτικές των ηλεκτρονικών παρακολουθήσεων, της προπαγάνδας, της λογοκρισίας και του έξωθεν ελέγχου του εγχώριου Τύπου,
 - γ) ο ανιστόρητος επεκτατισμός γειτονικών κρατών,
 - δ) η αθρόα λαθρομετανάστευση και η ανεξέλεγκτη μετακίνηση ξένων παραστρατιωτικών οργανώσεων και ΜΚΟ που δρουν εντός των συνόρων.

ε) η δημογραφική κατάρρευση μέσω της άνωθεν επιβολής της εξτρεμιστικής κουλτούρας *woke* και της ανεξέλεγκτης πολιτικής υπέρ των εκτρώσεων.

16. Την επίτευξη ευρείας εθνικής συναίνεσης των ανεξάρτητων πολιτικών φορέων με βαθύ δημοκρατικό προσανατολισμό και κουλτούρα αγώνων.
17. Την διεθνή συναίνεση με αντικείμενο την επαναχάραξη της πολιτικής Διεθνούς Ασφαλείας με από κοινού συμμετοχή Δύσης και Ανατολής, στοχεύοντας στην Ειρήνη των Λαών.